

dige. Jeg har slået op og fundet fuldstændige procedurer og hele molevitten frem for, hvordan de her ting fungerer, for jeg ville netop ikke risikere at gå i Folketingssalen og opleve, at en justitsminister eller en velbefaren retsordfører kunne gå op og sige: Ja, ja, men hvis hr. Kim Behnke havde gidet sætte sig lidt ind i, hvordan reglerne er, så ville han jo vide, at det ikke er sådan.

Så lige præcis hvad det angår, synes jeg faktisk, at det var en urimelig bemærkning fra ministeren.

Det her kan vedtages i dag fuldstændig uproblematisk. Det, der jo er det allermest afgørende, er hovedreglen i lovens § 312, der siger, at den tabende part er pligtig til at erstatte modparten de ham ved retssagen påførte udgifter, for så vidt parterne ikke selv har truffet anden overenskomst, eller retten i særlige omstændigheder finder sknelig grund til at gøre afvigelse fra denne regel.

Dér burde tingene jo så være stoppet. Men så har man efterfølgende i stk. 2 osv. sagt, at det alligevel er dommeren, der går ind og fastsætter det, og det er dér, det går galt. Og det gør det af to grunde. For det første fordi man bruger nogle tabeloplysninger, som ikke er up to date i forhold til de faktiske omkostninger, folk får. Og for det andet har vores konkurrencemyndigheder faktisk gjort det samlede retssystem en rigtig bjørnetjeneste.

Konkurrencemyndighederne er i mange situationer dygtige til at få øje på, når der er prisaftaler og røkarteller, og hvad ved jeg. Dér er de dygtige. Men så har en eller anden ved en misforståelse i konkurrencemyndighederne fundet ud af, at når advokaterne havde nogle vejledende salærer, så var det nok en eller anden form for skjult prisaftale. Så bad konkurrencemyndighederne om at få de regler ophævet, og det gjorde man så tilbage i 1996. Konkurrencemyndighederne var nemlig så naive, at de troede, at det, der så ville ske, var, at advokaterne ville gå i vild konkurrence med hinanden om at få priserne sat ned.

Men det, der er sket, er, at advokaterne har benyttet anledningen til at skrue op for blusset, sådan at de advokatsalærer, folk bliver præsenteret for, ofte er helt uden rimelighed.

Det er ikke min intention, at man så bare skal vælte den udgift over på den tabende part, men det bør i højere grad, end tilfældet er i dag, være sådan, at den, der vinder en sag, ikke efterfølgende står med en betragtelig omkostning.

Der sker så det, at jeg læser i bladet Advokaten, nr. 7 fra år 2000, at en advokat, Michael Dreyer fra Køge, som det er optrykt her i bemærkningerne som bilag 2, gengiver, hvordan praksis er.

Så når hr. Søren Søndergaard fra Enhedslisten går op og siger: I de små billige sager får folk fuld dækning, så må jeg bede hr. Søren Søndergaard læse i den artikel, som er genoptrykt. Der er et eksempel, et ganske simpelt eksempel, med et enkelt retsmøde osv. – 12.500 kr. Dommeren siger, man får 5.000 kr. På næste side er der også en simpel sag, hvor man har haft omkostninger på 5.500 kr., men får kun de 1.100 kr. dækket. Så praksis er altså også i de meget små sager, hvor der kun har været et enkelt retsmøde, at man render ind i ikke at få de fulde omkostninger dækket.

Socialdemokratiet holdt jo nærmest en støttetales for forslaget, men ville alligevel ikke give opbakning, for der var jo ikke flertal for det. Jeg håber så på, at Socialdemokratiet, hvis der viser sig under udvalgsarbejdet at være et flertal, så vil deltage i den flertalsdannelse. For det er jo fuldstændig korrekt, som Socialdemokratiets ordfører sagde, at det skal være alles ret at kunne få en sag prøvet, men sådan er det ikke i dag.

Der er to situationer, hvor det går galt. Den ene situation er, hvor man har lyst til at anlægge en sag, og hvis man ikke har ret mange penge og går hen og ringer til advokaten eller møder op på advokatkontoret, så starter advokaten med at sige: Ja, du kan lige deponere 10.000 kr., 15.000 kr., 20.000 kr., inden jeg overhovedet vil se på din sag. Allerede på det tidspunkt er retssikkerheden i Danmark efter min mening krænkede, for der er nogle, der så siger: Nå ja, men hvis jeg skal lægge 20.000 kr. her, og sagens genstand måske er 15.000 kr., så går det jo ikke. Så tøffer folk hjem igen, og så har de ikke alene fået krænkede deres ret, de har også uretmæssigt mistet 15.000 kr., fordi advokaten bad om 20.000 kr. i forskud.

Det er den ene situation, altså hvor man ønsker at være sagsøger, men simpelt hen ikke har råd til at hyre en advokat, fordi advokaten forlanger forudbetalt salær osv. Og når advokaten gør det, er det også, fordi advokaten ved, at selv om sagen er indlysende, og selv om sagen er klar til at blive vundet i byretten og måske senere i landsretten, så vil den pris, der bliver sat på, når dommeren slår kollen i bordet og siger »thi kendes for ret« ikke fuldt ud dække advokatregningen. Og derfor skal man altså overveje, om